

Qaliblər mühakimə olunmur, onlarla hesablaşırırlar

Azərbaycan torpağının böyük bir hissəsinin 30 illik işğalına son qoyan Vətən müharibəsi Qələbəmizlə başa çatdı. Xalqımızın sevincinin hədd-hüdudu yoxdur. Bu da çox təbiidir. Çünki işğal altında olan torpaqların uzun müddət keçəndən sonra, həm də qısa bir vaxtda azad edilməsi dünya tarixində baş verən əzəmətli hadisələrdəndir.

Lakin müharibə zəfərimizlə başa çatsa da, Ermənistanın üzündən hələ də “toydan sonra nağara çalınır”. Bu ölkədə hər ağızdan bir avaz gəlir, müxalifət partiyalarının bağlanan üçtərəfli sazişi ləğv etmək, yenidən müharibə apararaq torpaqlarımızı işğal altına salmaq barədə çağırışları səslənir. Həmin çağırışların müəllifləri arasında hətta iqtidarın özünü “təmiz”ə çıxarmaq istəyən nümayəndələri də var.

Ailənin bir üzvünün aqlını itirməsi həmin ailənin faciəsidir. Türk qardeşlarımız demişkən: “Dirisi ölən bir gün ağlar, dəlisi olan hər gün”. İndi

erməni cəmiyyətində kütləvi psixozluq, mübaliğəsiz desək, dəlilik müşahidə olunur. Ağıllarını hələ də başlarına yığa bilmirlər.

İndi müharibə çağırışlarını edən erməni siyasətçilərindən soruşmaq lazımdır: 44 gün sizinlə uşaq kimi “dava-dava” oynamışız? Müharibədə ağır məğlubiyyətə uğramadınız mı? Demədiniz mi ki, resurslarınız çatmadığı üçün məğlub olursunuz?! Döyüşməyə əsgər tapmadığınızı etiraf etmədiniz mi?! Adamdan soruşurlar ki, indi Yerevan küçələrində “qan-qan” deyən, müharibənin davam etməsini istəyən həmin erməni gəncləri bu 44 gündə harada idilər? Həmin “meydan qəhrəmanları” səngər qəhrəmanları ola bilmədilər, bundan sonra da ola bilməyəcəklər. Onlar sadəcə, erməni yekəxanalığını, erməni hikkəsini nümayiş etdirirlər. Yəni bu, sadəcə meydan şousudur.

Belə yerdə bir atalar sözü müzakirə yada düşür: “Sirkə nə qədər tünd olsa, öz qabını çatladar”. Uzaq başı hakimiyət uğrunda bir-birini qırıb sakitləşəcəklər. Əslində, bu axırıncı sözü müzakirə özümüz də bir qədər inanmırıq. Ona görə ki, ermənilər millətçi-

lik, düşmənçilik xəstəliyinin ağır formasına tutulublar. Həmin xəstəlik uzunmüddətli olduğu üçün xroniki hala keçib. Belə xəstəliyi sağaltmaq mümkün deyil. O üzdən ermənilərə etibar edib çomağı yerə qoymaq olmaz.

Ermənilər əvvəl Paşinyanın istefasını tələb edirdilər. İndi bu cəzanın yüngül olduğunu düşünüb onu Qəddafi kimi linc etmək istəyirlər. Etirazımız yoxdur, çünki o, bu cəzaya layiqdir. Bizi maraqlandıran məsələ odur ki, yerinə gələnlər də onun ağılındamı olacaqlar?

Hələlik görünən odur ki, Ermənistanında ağıllı lider “defisit”dir. Bunu onların nankor çağırışları da sübut edir. Erməniləri daha ağır məğlubiyyətdən qurtaran Rusiyaya “kəllə atıb” sülhməramlıların çıxarılmasını tələb edirlər. Anlamırırlar ki, axmaq hərəkətlərə yol versələr, Ermənistan daha böyük fəlakətə uğrayacaq.

Ermənistanda reallığı dərk edən siyasətçilərin sayı bir əlin barmaqları qədər də deyil. Həmin bir neçə nəfərin isə ağıllı çağırışlarına qulaq asan yoxdur. Görün Ermənistanın birinci prezidenti Levon Ter-Petrosyan nə deyir: “Hakim “Mənim addımım” parlament fraksiyasının bəyanatı göstər-

di ki, hazırkı hökumət Qarabağı və Ermənistanı hansı bəlaya düşür etdiklərini, bütün erməni xalqına qarşı bağışlanılmaz bir cinayət törətməklə yaratdıqları fəlakəti hələ də başa düşməyiblər”. Ancaq Levon Ter-Petrosyan həqiqətin hamısını söyləmir. Demir ki, məğlubiyyətin qisasını almaq istəyən müxalifət daha böyük faciələrə yol açacaq, Ermənistanı birdəfəlik məhv edəcək. Çünki bu ölkədə həqiqəti söyləyəni linc edirlər. O, bunu 1997-ci ildə başına gələnlərdən yaxşı bilir.

Ermənilərin, xalq arasında deyiləni kimi, “çörəyi dizlərinin üstündədir”. Belə olmasaydı, Rusiyadan gördüyü bütün yaxşılıqları unudub Fransanın ətəyindən yapışmazdı. Amma əgər sabah üçüncü, dördüncü ölkə onlara üz göstərsə, Fransaya da arxa çevirəcəkləri şübhəsizdir. Bu səbəbdən bəzi rus və fransız siyasətçilərinin qalib Azərbaycanı mühakimə etmələrindənə, dəstək verdikləri məğlub Ermənistanın etibarsız tərəfdar olmasınının fərqi varmaları məsləhətdir.

Rüstəm KAMAL,
“Azərbaycan”